

Ὁ Τριμύσης ὁ πωλὸς
κί' ὁ ἀργὸς ὁ Φασουλῆς.

Φ. Εἶχα καιρὸν νὰ σᾶς ἰδῶ, Πρωθυπουργέ μεγάλε...
ἀσθένεια μ' ἐμπόδιον καὶ ὑποθέσεις ἄλλαι.

Τῆς ἠμφλουμέντας κατ' αὐτὰς μ' ἐμάστιον ἡ νόσος
κί' ἀφότου δὲν μὲ ἴδατε καιρὸς παρήλθε τόσος.

Πλὴν ἀναρρώσας εὐτυχῶς κί' ἀναλαβὼν καθ' ὅλα
νὰ χαρῆσθω ἔρχομαι τὰ ὑψηλὰ φωκίολα.

Τε. Λοιπὸν καλῶς ὄρισατε...

Φ. Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς κατ' αὐτὰς περίσσευμα θὰ ἦρατε καὶ ἄλλο.

Τε. Τὰ πάντα βαίνουν κατ' ἐσχῆν, ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσης...
τὰ νέα περισσέσματα κί' αἱ ἄλλ' ἐπιχειρήσεις,

ἐγὼ δὲ βλέπω τὴν πολλὴν τοῦ ἔθνους εὐτυχίαν,
τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν τόσην κενταρχίαν,

τοὺς φίλους ὄλους δέχομαι μ' ἀγάπης ἀνοικίας
καὶ ἰσοβίους ἔκαμα ἐκ τούτων Ἐλεγκτάς.

Φ. Τὸ ἔμαθα, Πρωθυπουργέ...

Τε. Κί' αὐτὸ πῶς σᾶς ἐφάνη;

Φ. Τῶν νέων σας διορισμῶν τὸ ὑψηλὸν φερμένι

βαθέως συνεκίνησε τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ σᾶς συγχαίρει δι' ἐμοῦ μὲ τὴν ψυχὴν τῆς δέην.

Τε. Εὐχαριστῶ...

Φ. Ἄν ὕλακτῆ ὁ τάδε ἢ ὁ δαίνας

καθόλου μὴ προσέχετε ὅσας ὕλακας εἰσάνας.

Δὲν πρέπει, Ἐξοχώτατε, νὰ γίνεται κανεὶς

θεράπων κί' ὑποκόδιον τῆς γνώμης τῆς κοινῆς,

οὐδὲ ν' ἀκούη πάντοτε τὰς διαφόρους κρίσεις,

τὰ σχόλια τῶν ἀμαθῶν καὶ τὰς παρατηρήσεις.

Ἄν σκούζουν οἱ ἀριστοεῖοι μετὰ παροξυσμῶν

κατὰ τῶν νέων ἄθλων σας καὶ τῶν προβιβασμῶν,

γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὸ αἶτιον τοῦ χόλου

κί' εἰς τὰς φωνὰς των προσοχὴν μὴ δίδετε καθόλου

Ἄν δὲ φωνάζουν κατ' αὐτῶν καὶ μερικῶν τῶν φίλων

καὶ στρέφουν ἄσους διορισμοὺς τὸ βλέμμα των ἀργί-

τοῦται δὲ ἡ γλώσσά των μυρία κατ' ὕμνων, [λον,

αὐτοὶ, καθὼς εἰσεύρεται, γαννίζουσι μὲ θυμῶν,

διὰτι περισσότερο τοὺς ἄλλους ἀγαπᾶτε

καὶ πρὸς ἐκείνους ἀκριδὸς τὰς χρίμας σκορπάτε,

αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀφίετε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
ἐνθ' κ' αὐτοὶ δὲν ἔπαυσαν δουλεύοντες τὸ κόμμα.
Τρ. Ὅλους τοὺς φίλους του κανεὶ δὲν ἀγαπᾷ ἐπίσης,
μὰ κἀμνε μεταξὺ αὐτῶν ὀλίγας διακρίσεις.
Φ. Εἰς ὅλα ταῦτα σύμφωνον εὐδοξέτε κ' ἔμένα
καὶ ὀμοιοῦ ἀγαπᾷ πολλοὺς δὲν ἀγαπᾷ κανένα.
Πρέπει κανεὶς προτιμῆσαι ἐνίοτε νὰ διήρ
εἰς τὸν Ἀναγνωστίπουλον καὶ εἰς τὸν Βασιλεῖδη,
ἢ καὶ ἔδιδά ἴστους φίλους μου τεκμηρία εὐνοίας,
διότι ὅλοι δὲν χωροῦν νὰ φᾶνε ἴστου τραπέζι.
Κ' ἔγω ἂν εἶχα, Πρόεδρε, τοῦ κράτους τὰς ἡνίας,
θὰ ἔδιδά ἴστους φίλους μου τεκμηρία εὐνοίας,
τοὺς πάντας μὲ προσήνεια πολλὴν θὰ ἐχαίρετῶν,
μὰ ποῦ πολλὰ θὰ ἔδιδά ἴστου φίλον Περικλέτον
καὶ τοῦτον θὰ ἐχόρτανα, Πρωθυπουργέ, μονάχον
διὰ πολλῶν διορισμῶν καὶ δι' αὐτογαράχων.
Τοιαῦτα, Ἐρχοῦνται, σὰς λέγω ταπεινῶς,
δὲν πρέπει δὲ οὐδέποτε ὡς ἀνθρώπος κοινός
ἴστας κρίσεις νὰ προσέχετε τοῦ κάθε πατριώτου...
ὁ ἕνας λέγει τὸ μακρὺ κ' ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του.
Πρέπει καλὰ ν' ἀνταμιεφθῆ ὀμοιοῦ γιὰ σὰς παλεῦει...
Ξ' ἔρωτος ἰδανικοῦ κανέναν δὲν δουλεύει.
Σὲ δούλευσα, Πρωθυπουργέ... ὀφείλεις νὰ πληρώσης
καὶ πανδασίαν ἄφθονον πρὸς χάριν μου νὰ στρώσης,
μὰ ἄλλους λόγους καστορικοὺς ἰσοβίου νὰ γίνω,
ἄλλως ἴστας κρύα τοῦ λουτροῦ γιὰ πάντα σὰς ἀφίνω,
κ' ἴμμορὸς εἰς ἄλλον κῆρον ἢ κεραλὴν μου σκέβει,
ποῦ ἔμαθε καλλίτερα τοὺς δούλους ν' ἀνταμιεφθῆ.
Τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ νόμος παρ' ἡμῖν...
ὁ δούλος γιὰ τοὺς κόπους του γυρθεὶ πληρωμῆν,
καὶ ὅπως λέγει, Πρόεδρε, κ' ἢ ῥησις ἢ σοφῆ,
ὅστις δουλεύει ἴστου ναὸν ἐκ τοῦτου θὰ τραφῆ.
Κανεὶς χωρὶς ἀνταμιεφθῆν πληροῦν σὰς δὲν μένει,
κ' ἂν εἶναι κ' ἐκ τῶν φίλων σὰς καμπόσοι θυμωμένου,
σεὶ δώσατε ἀκράσιν καὶ εἰς αὐτῶν τοὺς θρήνηους
καὶ ἰσοβίους κἀμνε ἀγρήγορα κ' ἔκλεινον,
καὶ γίνετε τῶν νησιτικῶν ἢ μόνῃ σωτηρία
κ' ὡς εἶδος ἀσφαλιστικῆ τῶν φίλων ἑταιρεία.
Ἄλλὰ ἐξασφαλίσате παρακαλῶ κ' ἔμένα,
ὅπου κυττάω τὰ ἕψηλά μὲ χέρια σταυρωμένα
καὶ πλούσιον θυμῶμα σὰς καίω καὶ λιβάνι
κ' ἰσοβίον βαπτίζετε κ' ἔμὲ τὸν μπαζιλιβάνη.
Τρ. Οὐδέποτε σὰς λημονῶ κ' ἴσ' ὅπ' ὄμει μου σὰς ἔχω.
Φ. Μὰ τὴν πεποιθῆσιν αὐτῆν ἴστου Περικλέτον τρέχω,
καὶ σκούζω «Ζήτ' ὁ Πρόεδρος ὁ μέγας καὶ πολὺς,
τὸ μόνον καταφύγιον, ὁ τρέμος τῆς Βουλῆς,
ὁ τὰ στραβὰ κ' ἀνάμματα εὐθὺς ἔξομαλῆνας,
ὁ φέρων εἰς τὰ στήθη του ἡλίους καὶ σελήνας,

ὁ μετεωριζόμενος ἐντὸς χρυσῶν συννέφων,
ὁ μὲ γενναίας δωρεᾶς τὴν Βασιλείαν τρέφων,
ὁ τόσα ἴσοῦντα φουσκώσας καὶ ἠμῶνται,
ἢ Ἐφιδίτης τῶν ἐχθρῶν, τῶν φίλων ὁ Μακρίων.
Τὰ ῥάη τῆς παγῆλιας μου μακρῶν μου τόρα ῥίπτω,
ὡς ἄλλος δὲ Ὀράτιος ἐπιόνην σὰς κύπτω.
Ἄ σὺ, ἐντίτε Λόδριμπος κονοσούλιμπος ἀτάβις,
μὰ θὰ ἴσ' τὰ πῶ Ρωμαίικα γιὰ νὰ τὰ καταλάβης.
Τοιοῦτῶν, καταγόμενε ἐκ Λόδρων καὶ Μυλλόδρων,
σὲ δι' ὀργάνων ἐξυμῶ χαλκίκανν τε κ' ἔχθροδων,
σὺ μόνον μας κρεῖνινομμ καὶ κόσμημα γλυκὺ,
σὺ ἄρως ἐπιούσιος, σουρτοῦκο καὶ βροκί.
Πλούσιαν διδὲ πάντοτε ἴστους δούλους πληρωμῆν
νὰ σὲ ἔμνονον ὅλοι μας γονατιστοῦ... ἀμή!

Καὶ ὀλίγαις ποιησίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Ἀγγελίστου ἢ ἐανθῆ καὶ ζηλεμένη Τρούλια,
ὅπου ἀνθῶν ἴσ' ἔμεινεν τῆς τὰ ῥόδα καὶ τὰ φύλλα,
μὲ τὸν λεβέντη Καλλιγὰ ἀραβανιάσθη τόρα
κ' ἢ μοίρας τοὺς ἐχάρισαν τὰ ποῦ καλὰ τὸν δῶρα.
Χρυσομαλλοῦσα, ντροπαλῆ, χαριτωμένη νύφη...
τὴν κηροῦν ὁ γοιμρὸς καὶ τὸ μουστάκι στρώφει,
ὁ δὲ Ρ ω μ ἢ ὁς χαροῦντες τοὺς ἀραβανιάσθη βλέπει
καὶ ἔμνονον κ' ἔρωτας ὡς Ἀνακρέων ψάλλει
καὶ πλέκονν γύρω Χάρτες τὸ στέφανον ποῦ πρέπει
ἴσ' ἔμνονον τῆ φρόνη, ἴσ' Τρούλιας τὸ κεφάλι.

Τὴν προσεχῆ Παρασκευῆν τερεπὴ καὶ πάλιν ἴμια,
ὁ Βαλαβάνης δηλαδὴ, ὁ τόσον συγκινῶν,
εἰς τὸν Σουλλόγον Π α ρ ν α σ σ ο ὦ τὸ φημισμένον βῆμα
ποῦ τοῦ βίου θὰ εἰπῆ τῶν Μικρασιατῶν.
Θὰ τρέξουν δὲ ἀκράσται μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα
κ' ἄρσενικο καὶ θηλυκοὶ κ' ὀδύετροι ἀκόμα.

Γεώργιος ὁ Πάμπανος, ὁ λατρὸς δόδωντων...
τὰ χημάτια σὰς δι' αὐτῶν δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
ἀνακινῶντες πάσωντας δόδοντας ἐν τῷ ἄμα
χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς καμμίαν ρεκλάμα.
Οἱ ἔχοντες πονδόντον ἄς μαγευθοῦν ἐκεῖ
κ' ἢ σάγια ἢ μασέλα τῶν εὐθῶν θὰ γίνῃ νέα,
εἰς ὅλους δὲ γνωστοποιᾷ πᾶς οὗτος κατοικεῖ
ἴσ' ἄν Πατριῶν τὴν δόδον ὅτ' ἀρτῆμον ἐνένα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω—πᾶς ἴστου σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴσ' ἄν Νεάκοлин ἀπάνω —κ' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
μὲ ἔξοδοχέισιν Ἐθῆ, —δρὸ ἴστου λᾶδι τρεῖς ἴστου ἔθῆ,

μὲ Χημειον, μὲ μιά μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιά χῆρα δίχως ἄνδρα —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερῖνη» τῆς καλῆς, ὀδῆς τοῦ Πρακτικῶν κενιοτῆς πολῆς.